

פנינים יקרים

מתורת רבותינו הקדושים מביאלא

- ליקוטי אמרים ככתבם וכלשונם מספרי רבותינו הקדושים •

פרשת ויקהל

• מבשר טוב •

ויקהל משה. (לה א)
נאמר דווקא בבניית המשכן "ויקהל משה", שבשביל בנין המשכן נצרכים דווקא לאחדות ואהבת ישראל. ובלא זה אין שייך בניית המשכן. וכמו כן, כמו שחורבן בית המקדש נגרם מחמת שנאת חינם, כמו כן עיכוב ביאת המשיח, הוא מחמת שנאת חינם. והגאולה תתרחש, רק כשיהיו באחדות ואהבה.

זה גם השייכות שישנו בין פרשת ויקהל לפקודי, שעל פי רוב נקראים יחדיו. דהנה כנתבאר לצורך בניית המשכן נצרכים אנו לאחדות ואהבת ישראל. וזה בא לרמז, שאם לא יהיה ענין "ויקהל", שהוא אחדות ואהבת ישראל. יכול ח"ו להגיע למצב של "פקודי", שפקודי הוא מלשון חסרון, מרמז על חסרון המקדש. ולכך נצרך כח של "ויקהל", שהוא האחדות לצורך בנין המקדש.

נצחיות המקדש

• מבשר טוב •

ויקהל פקודי. כתוב בזכרון משלי שאם עושים "ויקהל" ונקהלים יחד איש עם רעהו, אז "פקודי", שפקודי שהוא גם לשון חסרון, ויכולים למלאות כל

• היהודי הקדוש •

ויקהל משה את כל עדת בני ישראל. (לה א)
כמו ששמעתי מהאיש היהודי נ"ע:
 שויקהל גימטריה מקו"ה.

הינו עד"ת הוא צירוף דע"ת, והוא על דרך מה שאמרו חז"ל [שכת לא] שדעת זו טהרות, וכן הוא ההתחברות עם כלל ישראל הוא מטהר. (משמרת איתמר ויקהל)
 עמוד ...



• תורת הרה"ק מלענטשנא •

ויקהל משה וגו' ויאמר אליהם אלה הדברים אשר צוה ה' לעשת אותם. (לה א)
יש לבאר, כי הנה נודע שלקדושת שבת צריך תחלה אחדות בין עדת בני ישראל, כמו שכתוב בזוהר הק' "למהוי אחד באחד" כו'. וזהו "ויקהל משה את כל עדת בני ישראל", היינו שהקהיל כל הכנוסיה כו' ועשה ביניהם אחדות לכל יהיה פירוד לבבות בין אחינו בני ישראל חס וחלילה. "ויאמר אליהם, אלה הדברים" אשר אנכי מקהיל אתכם ועשיתי אחדות ביניכם, זהו "אשר צוה ה' לעשות אותם" שתהיו באחדות גמור לקדושת שבת. (תולדות

א"ם)

עמוד לה



המלאכה, למה נתן השבת. מכלל שאין עיקר התכלית המלאכה.

עמוד רסא



• חלקת יהושע •

לא תבערו אש בכל מושבתיכם ביום השבת. (לה ג) **להיזהר** מאד מכעס וקטטות ומחלוקת והקפדה עד קצה האחרון בשבת קודש, וכדאיתא בתיקוני זוהר שעל זה מרמז "לא תבערו אש בכל מושבתיכם ביום השבת", וכמובן כאשר בשבת קודש ניתוסף נשמה יתירה, ועל ידי כעס ידוע שאף בימות החול הנשמה מסתלקת ונכנס בו נשמה מסטרא אחרא רחמנא ליצלן מכל שכן גודל הפגם ביום המנוחה בשבת.

מאמר שלישי עמ' סב



• דברי בינה •

והנשיאם הביאו את אבני השוהם וכו'. (לה כז)

להבין, למה הביאו דוק את אבני השוהם. ונראה על פי מה שאמרו חז"ל שאצל כל שבט, מי שחטא ח"ו היה אבנו כהה. שנתכהה אבנו, ולא היה לו בהירות. כך הנשיאים, יש להם גדולה רק בשביל ישראל, שהראשי ישראל, אין להם בהירות רק כפי גודל מעלת ישראל, ואם ח"ו חוטאין אין להם בהירות. ונמצא, כל נשיא מישראל היה לו בהירות רק לפי צדקת שבטו, כמו האבני שוהם, שהם היה צריכין לזה.

עמ' רעא



החסרונות, שרואים את החסרונות ויכולים למלאות את החסרונות.

וזה המטרה של שטיבל שצריך להיות באחדות ואחיה ורעות. וכשיש אחיה ורעות יכולים לקיים מצוות "ואהבת לרעך כמוך". וצריך את הכלל של הנועם אלימלך הקדוש שאומר בתפילה שלו "שנראה מעלת חברינו ולא חסרונם", ושכשאוהבים באמת אחד את השני, באמת לא רואים את חסרונותיו, ורואים רק את מעלותיו, כמו שכתוב "על כל פשעים תכסה אהבה", ובספר הישר מרבינו תם ביאר, שלאהבה יש כח, שמכסה את הפשעים, שלא יכול לראותם כלל.

השם יתברך יעזור שנזכה לאהבה ואחיה ורעות, ונראה לראות מעלת חברינו ולא חסרונם, והשם יתברך יעזור שנוכל להרחיב את גבולות הקדושה מה שעושים, ונזכה כבר לביאת גואל צדק במהרה בימינו אמן.

בלחיים טיש בבית שמש תשע"ה



• ויאמר משה •

כל נדיב לבו יביאה את תרומת ה'. **הרמז** בזה אשר מכל הרצוניות שבלבו יקח מה שנוגע לכבוד השי"ת. עמוד קלג



• דברי בינה •

ששת ימים תעשה מלאכה. (לה ב) **שתדעו** שעיקר המלאכה הוא, אשר תדעו שמלאכה תעשה מעצמה, רק אתם כצל בעלמא. והראיה מזה 'וביום השביעי שבת', ואם עיקר תכלית הוא

• ארון עדות •

אשר נתן ה' חכמה ותבונה בהמה לדעת וגו'. (לו)
(א)

איתא במדרש 'פְּהַמָּה' כתיב, לשון פְּהַמָּה, עיי"ש. **ולכאורה** הוא משולל הבנה. אך נוכל לומר הכוונה, שצריך האדם לעשות עצמו כבהמה, אף שמכאן אותה בעליה מכל מקום עושה רצונו. כמו כן צריך האדם בענין עבודת השם יתברך לעשות עצמו כבהמה, שלא ישגיח בשום דבר ויעשה רצון קונו.

וזה פירוש הפסוק 'אשר נתן ד' חכמה ותבונה בהמה לדעת לעשות', כי עיקר החכמה ותבונה שנתן להם הקדוש ברוך הוא, שהם יודעים לעשות עצמם כבהמה לפעמים לענין עבודת הבורא. וזה הכוונה 'בהמה לדעת לעשות', שהיו זוכין לדעת לעשות עצמן כבהמה כנ"ל.

וזהו שאמר הכתוב 'ובהרושת אבן למלאות ובהרושת עץ לעשות' וגומר.

מעשי הצדיקים

לא תכערו אש ככל משכתיכם ביום השבת. (להג)

בעת שהי' אדמו"ר הק' מלענטשנא ז"ל בעיר סאקאלאו, בסעודת שבת קודש ישב מרן הרה"ק מלענטשנא ז"ל סמוך לכותל פתאום התחיל הק' הנ"ל לצעוק בקול גדול "אוי אוי", ואמר "אחד עומד אחורי הכותל ושוּרף אותי, אוי אוי..." כך צעק כמה פעמים, ויצאו אנשים לחוץ לראות מה הוא זאת וראו שמומר אחד עומד נשען על הכותל נוכח הרב הק' ממש וגרשו אותו מהכותל ואז נח הרב הק' הנ"ל. זה סיפר לי הישיש ר' חיים ארון ע"ה וכן שמעתי מחמי זקני ע"ה ועוד מכמה זקנים, רק ר' חיים ארון היה בעצמו בעת הזאת שם.
(תורת הרה"ק מלענטשנא)

אור יקרות

מאוצרו של הרה"ח חיים שלום פרוש ז"ל

אלה הדברים אשר ציוה ה' לעשות אותם - עצם האסיפה וההתקלות באחדות - ויקהל - הוא הציווי שנצטוו - לעשות אותם.

(הרה"ק מלענטשנא)

שאבן הוא דומם, שאינו צומח. כי לפעמים צריך האדם לעשות עצמו כמו אבן דומם, אשר יחשוב בדעתו כאילו עדיין לא עשה כלום, ויהדר לעשות מצוות.

ואף על פי כן, אל יחשוב בדעתו ח"ו כי אין לו תקנה ולא יצמיח כלום, ויחשוב בדעתו מה אני שאעסוק בעבודת השם. ולזה אמר 'ובהרושת עץ', שלפעמים צריך להיות במדת צומח שיגבה לבו בעבודת ה', כמו שנאמר 'יגבה לבו בדרכי ה'.' (וכו').

ולפעמים יהיה בבחינת דומם, שיהיה בעיניו שפל רוח כאילו עדיין לא

עשה כלום בעבודת הבורא. ולפעמים צריך להיות בבחינת צומח שילחיב לבו לעבודת השם יתברך. ולכן לפעמים נאמר 'אשר נשאו לבו' ולפעמים נאמר 'אשר נדבה רוחו', לרמוז כנ"ל שלפעמים צריך להיות בהתנשאות לעבודת ה', וזהו לשון 'נשאו לבו', ולפעמים צריך להיות בעיניו שפל רוח, וזהו 'נדבה רוחו' לשון שפלות כנ"ל.

עמוד קעו



• חלקת יהושע •

והמלאכה הייתה דיים וכו' והותר.
לכאורה קשה, אם הייתה 'דיים' אז אינו
'הותר', ואם הייתה 'הותר' אז
אינו 'דיים'.

ואפשר לומר, דאף אחר קיום המצווה
צריך להשתוקק לקיים המצווה
שנית, וכו'. כמו שאמר אא"ז [הדברי בינה]
מביאלא [פר' לך עמ' סג]: וזהו ואחרי
מצוותך תרדוף נפשי, שאף אחר קיום
המצוות עדיין 'תרדוף נפשי', לקיים המצווה
שנית. ואם משתוקק לזה, זהו סימן שעשה
את המצוות בשלימות.

ובזה יתבאר הפסוק 'והמלאכה הייתה
דיים' - בשלימות. והראייה לזה
'והותר' שנשאר להם השתוקקות לקיים
המצוות שנית.

החדש עמ' תקפה



• חלקת יהושע •

והמלאכה היתה דים וכו' לעשות אותה
והותר. (לו ז)
והקושיא ידוע, אם דים אינו והותר.
ואיתא בספר עטרה לראש צדיק
שהעיקר שלימות היה בזה - והותר, שנשאר,
שהלך כל אחד בשברון הלב, שמא נדבתו
נשאר, וזה חשוב מאד בשמים. וכפי
שאומרים בשם הר"ר בונם זצללה"ה:
הבוחר בשירי זמרה, שזמרה ותפלה כזה
שעולה על גדותיו, כמו כוס מלא שנשפך

לחוך, זה רוצה השי"ת. ולדעתנו נוכל לומר,
שתפלה כזו שאדם חושב בדעתו שנשאר
ולא עלה למעלה, בבחינת שיריים, זה חשוב
בשמים.

עמוד 132



• ארון עדות •

וכל חכם לב בכס יבואו ויעשו את כל אשר
צוה ד'. (לו ז)

העושה מצוה יש לו כח של צדיקים
המסייעים אותו

מלת בכס מיותר לכאורה, והיה די לומר
וכל חכם לב יבואו. ונראה על דרך
הרמז, כי ידוע ליו"ח שכאשר יתעורר חשק
באדם לעשות מצוה, לפעמים תתעבר בו
נשמת איזה צדיק המסייעו לגמור המצוה
בשלימות. וזה מרומז בפסוק כאן 'וכל חכם
לב בכס' יבואו' - שיבואו בכס צדיקים
לכמי לב אשר יתעברו בקרבכם, ויעשו את
כל אשר צוה ד', מוסב על הצדיקים שהם
יעשו ויגמרו המצוה, וד"ל.

עמוד קעו

בשמוחה רבה

הננו להודיע כי בימים אלו נפתחת הרשמה

לסדרת שיחות מיוחדות בענייני חינוך

והבנת נפש המתבגר

על ידי הרב טוביה פרידמן הי"ו

שם תמצאו כלים מיוחדים שעזרו כבר

להורים ולמי שעוסק במלאכת שמים זו

לפרטים והרשמה:

02-508-99-81